

Първитѣ лица, които срещнахме изъ пѣтя, бѣха множество жени, моми и деца и две стари баби, все българи, карани отъ двама души турци. Отиваха да жънатъ безплатно нивитѣ на турския ага отъ с. Сарж-ярѣ.

Караджата спрѣ тѣпата и, подпрѣнѣ на сабята си, ядосано изкомандува: „Скоро назадъ!“ Турцитѣ, които ги придружаваха, избѣгаха. Женитѣ се слисаха и не знаяха, що да правятъ.

Върнахме ги въ селото. Една група отъ дружината влѣза въ селото да накаже агата, а другата го обгради.

Агата още спѣше. Скоро той бѣше дигнатъ отъ леглото и изплашенъ почна да се моли за прошка. Поржчахме му втори пѣтъ да не си служи съ ангария и го оставихме. Вземме само 5—6 кола да ни носятъ нѣщата и десетина коня, на които се накачиха войводитѣ и нѣкои четници.

Въ това време българитѣ се окопитиха и почнаха да ни оглеждатъ съ любопитство.

Дружината остави с. Сарж-ярѣ и потегли на югъ къмъ Стара-планина.

Пѣтувахме около 2½ часа все по равно голо мѣсто. Слънцето, което се бѣше дигнало високо, просто, палѣше. Подирѣ пладне съгледахме задъ насъ една купчина хора на коне. Явно бѣше, че тѣ ни следѣха. Разбрахме, че това е свищовскиятъ окол. началникъ съ своитѣ стражари арнаути. Следъ малко потерата се увеличи още повече. Тя се чернѣеше като тъменъ облакъ. Всѣка минута се увеличаваше, защото отъ околнитѣ села прииждаше башибозукъ.

Предъ насъ бѣха лозята на с. Кара-исенъ, срѣдъ които се издигаше една хубава рѣтина. Побързахме да заемемъ по нея позиция, преди да ни е застигнала потерата. Докато ние се изкачимъ на рѣтината, една частъ отъ турцитѣ се впусна напредъ и почна да ни обгражда. Турцитѣ зеха позиция въ близкитѣ ниви, на които стояха още кръсцитѣ. Задъ всѣки кръстецъ се подаваха по нѣколко пѣстри турски чалми. Спрѣхме и ние въ лозята и заехме позиция. Така, застанали единъ срещу други, само се гледахме, безъ нѣкой да почне сражението.

— Да почнемъ, викаха нѣкои по-нетърпеливи момчета. Но войводитѣ не се съгласяваха. Тѣ чакаха турцитѣ да почнатъ първи.

Докато войводитѣ, съ голи саби въ рѣжа, ни разпореждаха по позициитѣ, отъ страна на турцитѣ гръмнаха нѣколко пушки. Куршумитѣ препищѣха надъ главитѣ ни.

— Хай, почвайте! Огънь! — изкомандуваха войводитѣ и изпраздниха първи своитѣ пушки.

Жаднитѣ за бой момчета това и чакаха. Всички пушки из-